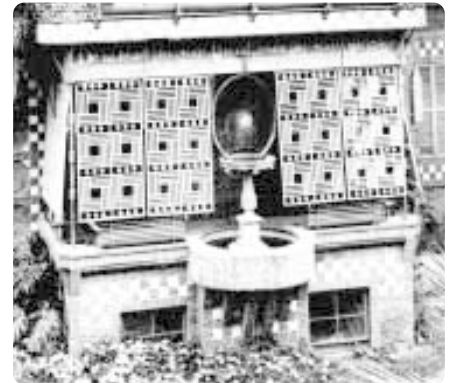

La Casa Vicenç, revestida de ceràmica per inspiració de Gaudí

En el fris de la tribuna de la casa Vicenç, sota el balcó, Gaudí va fer pintar les següents paraules “De la llar lo foch, visca visca l’ foch de l’amor”, a l’inici de les obres de la casa Vicenç allà pel 1883.

El calor i la sensació de llar deuen estar presents a la seva ment quant va projectar aquesta casa i segurament aquest fou el motiu pel qual va escollir la ceràmica com material de revestiment i decoració.

Aquell mateix any, Gaudí encarregava a la fàbrica de Pujol y Bausis d’ Esplugues de Llobregat, unes ceràmiques amb un color molt especial, que els fabricants van anomenar verd Gaudí. En la fornada 18 d’aquell any es van fer les mostres en unes rajoles, que encara avui existeixen col·locades a la cuina de l’estudi de l’escultor Xavier Corbero en Esplugues.

En 1883 Gaudí estava dedicat bàsicament a les obres de la Casa Vicenç, el Capricho de Comillas i la Cooperativa la Obrera Mataronense i es trobava en negociacions amb Eusebi Güell per a començar a treballar a la seva Finca de Pedralbes. Al mateix temps rebia l’encàrrec de continuar la Sagrada Família; era per tant un any molt important per a la seva carrera professional.

A l’analitzar aquestes obres únicament ens queda una obra possible en la que Gaudí utilitzaria l’esmalt de color verd que ja sempre portaria el seu nom. El verd Gaudí de la fornada 18 de la Fàbrica Pujol i Bausis seria utilitzat sense cap dubte a la Casa Vicenç de Gràcia.

Les rajoles de ceràmica en qüestió són unes peces molt especials fabricades exclusivament per aquesta casa amb dibuixos d’unes meravelloses flors, d’altra banda molt senzilles, anomenades “claveles chinos” en castellà i clavells de moro en català. El seu nom científic és tagetes erecta, són flors anuals de color taronja i amb fulles de color “verd Gaudí”.

El seu bon amic Manuel Vicenç no podia ser propietari d’una fàbrica de ceràmiques com publiquen la majoria dels autors en les monografies que parlen de l’artista. De ser així, és evident que Gaudí no hagués encarregat les florejadades rajoles a una fàbrica de la competència del Sr. Manuel Vicenç, l’ empresari que li havia fet l’encàrrec de l’obra i que a més estava col·laborant a l’altra seva casa de la localitat d’Alella.

Quan el Sr. Manuel Vicenç i Montaner l’any 1866 va rebre en herència part de la propietat de les cases que ja existien en el terreny del carrer Carolinas (antic Reco de San Gervasi) del poble de Gràcia, va dir davant notari que la seva professió era la d’agent de borsa i canvi .

L’error va començar segurament per una conversació que van mantenir, el 5 de juliol de 1959, l’historiador George Collins amb Juan Bautista de Serra Martínez (1890-1963) arquitecte que va reformar la casa en 1925, que per confusió segurament George Collins va entendre i transmetre que el Sr. Vicenç era ceramista de professió i per aquell motiu Gaudí es va veure induït a utilitzar aquest material en la façana.

Aquest fet evidencia que la idea de Gaudí de decorar aquesta casa amb rajoles no es deu a la professió del propietari sinó simple i planament a l’estil neoarab i oriental que Gaudí pretenia referenciar en aquesta casa, un estil exòtic amb el que Gaudí estava inventant de manera eclèctica l’ Art Nouveau o Modernisme Catalán.

Amb aquest projecte Gaudí estava intentant tenir la sensació d’un viatge arquitectònic que el transportaria cap a les llunyanes latituds, i el permetria viatjar sense mouràs de la seva Catalunya natal gràcies a la creació artística.